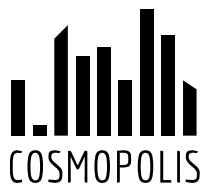

REBECCA RAISIN

KNIHKUPECTVÍ V PAŘÍŽI

REBECCA RAISIN

**KNIHKUPECTVÍ
V PAŘÍŽI**

Přeložila Lucie Libovická

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
under the title THE PARIS BOOKSHOP FOR THE BROKEN HEARTED
Copyright © 2025 Rebecca Raisin

Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow and Plima d.o.o.
Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design © Michael Michajlov, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Lucie Libovická, 2026

ISBN 978-80-271-5970-3

Pro muže s největším charismatem pod sluncem.
Wille, miluju tvůj šarm, nezávislost a nespoutanou energii.
Jsi prostě super.
(Promiň, musela jsem to napsat.)

KAPITOLA 1

Ani v nejhorších nočních můrách se mi nezdálo o tom, že se můj život tak dramaticky zhroutí. Jak se něco takového může stát člověku, jako jsem já, který plánuje každý svůj krok, každý svůj čin s vojenskou přesností? Mám přece zavedené bezpečnostní systémy a pevně věřím, že mě ochrání. Pozor, spoiler: neochránily mě.

A aby toho nebylo málo, nemám na starosti jen sebe, musím myslet i na blaho své třináctileté dcery Eloise. Ta je z toho nenadálého stěhování z Londýna zpět do Paříže, našeho rodného města, naprosto zdrcená. Nemůžu jí to mít za zlé. Kdo by chtěl opustit přátele a od základu změnit celý svůj život?

Navzdory svému značnému úsilí zachránit situaci jsem se ocitla ve finanční tísní. Neměla jsem peníze na nájem na příští měsíc a hromadily se i další účty, takže jsem byla nucená podniknout drastická opatření, rychle se sbalit a odjet z Londýna. Eloise si v hloubi duše uvědomuje, že návrat do Paříže je *skutečně* naše poslední možnost, ale to neznamená, že je z toho nadšená. Který teenager by byl?

Co se týče mě, no, jsem vděčná za to, že se uprostřed všech těch zmatků máme vůbec kam *uchýlit*.

I když je za těchto okolností neuvěřitelně těžké takhle utéct, a tím vlastně přiznat porážku. Říct, že se cítím jako ztroskotanec, by bylo slabé slovo. Celý svůj dospělý život jsem se snažila ze všech sil o to, aby má dcera měla stabilní a bezpečný domov.

A teď se mé nejhorší obavy naplnily. Jsem téměř na mizině, nemám domov ani práci. Z posledních zvrátů tohoto příběhu se mi točí hlava, jenže tohle je skutečný život, ne románový příběh, který šustí papírem, a který hlavně mohu kdykoli odložit.

Být sólo matkou je někdy horor, ale ze všech sil se snažím své obavy prozatím odsunout stranou a soustředit se na to, co můžu ovlivnit. Na štěstí své dcery. Na nový začátek.

Přece jen ale vidím světlo na konci tunelu – moji rodiče na nás na Montparnassu čekají s otevřenou náručí.

Vlak Eurostaru se se supěním blíží k nádraží Gare du Nord. Pohodlně se opřu a Eloise spadne hlava na mé rameno. Když tiše spí, z jejích hezkých rysů zmizí všechn ten hněv, který v ní vře. Je namířený výhradně proti mně. Pochopitelně. V naší malé rodině skládající se jen z nás dvou už není *nikdo* jiný, na kom by si ho mohla vylít.

Snažila jsem se ze všech sil její hněv zmírnit, vysvětlila jsem jí náš nový (poněkud nejistý) plán a všechny důvody, proč nám ta změna bude ku prospěchu, ale ona trvá na tom, že odjezd z Londýna je *trapárna* a že jsem jí zničila život. V takových chvílích se uchyluju k legraci, která sice není mojí nejsilnější zbraní, ale většina knih o výchově moderního teenagera takový přístup doporučuje – *Naladte se na jejich vlnu. Obrátte to v legraci!*

Když legrace nevyhnutelně selže, zdůrazním všechna dobrodružství, která spolu můžeme podniknout, jako například pozorovat pařížské chrliče, které vyhánějí zlé síly z posvátných míst.

Ve skutečnosti mají ty chrliče mnohem praktičtější účel: odvádějí dešťovou vodu dál od zdí, aby se zabránilo erozi a dalším škodám způsobeným deštěm. Já si je ale radši představuju jako strážce sedící vysoko na bidýlkách, kteří chrání město před všemi možnými temnými silami.

Když přijdu s podobnými návrhy, Eloise vždycky obrátí oči v sloup a ublíženě stáhne pusku do tvaru podkovy, což mě zase vrátí na zem. Já ale ve své snaze neustávám, protože jsem za ty knihy o rodičovství zaplatila celé jmění a nejsem ochotná přiznat další porážku. Přece se nemůže zvrtnout úplně všechno? Nebo to snad vypovídá něco o mně?

Už jsme skoro doma. Čím víc se blížíme k Paříži, tím lépe se mi dýchá. Napětí v ramenou pomalu povoluje. V životě by mě nenapadlo, že opustím Londýn, a už vůbec ne takhle, pod tíhou podezření, ale je to tak, jak to je. Aspoň že mám rodiče, o které se můžu opřít.

Moje *maman* a Eloise jsou spřízněné duše, takže doufám, že maminka vytáhne z mé dcery víc než jen jednoslabičnou odpověď, no a já se pokusím trochu oklepat.

Nebo se možná zhroutím.

Proč ne obojí? Nejlepší je nechat si otevřené všechny možnosti. To jsem se naučila v těch posledních příšerných měsících, během nichž jsem se snažila usmívat tak intenzivně a tak dlouho, až se mi zasekla čelist. Nakonec budu muset jít pravděpodobně k zubaři, protože skřípu zuby a jednou si je asi úplně ubrousím. Připomenu si, že nesmím propadnout panice.

Zkusím *box breathing*, tu techniku mě naučil můj bývalý psycho-terapeut, abych se zbavila úzkostí. Nadechnout se, zadržet dech, vydechnout, zadržet dech. V poslední době jsem se přistihla, že tyhle

uklidňující metody používám čím dál častěji, pravděpodobně proto, že mé pečlivě promyšlené plány *vzaly za své*. Znovu mnou začne lomcovat vztek. Celou dobu, co tvrdnu v tomhle vlaku, předstírám, že čtu román, ale ve skutečnosti mi srdce tluče jako blázen a v hlavě mi víří nespočet myšlenek. Tyhle náhlé divoké výkyvy emocí těžko zvládám, ale navenek se snažím působit klidným dojmem. Mám to pod kontrolou. Nic mě nezlomí. Jako vždycky. Jsem vyrovnaný člověk a zůstanu taková, sakra.

V tichosti uvažuji o tom, jak to, že všechny moje milované systémy selhaly. Vlastně mi dovoluňte to upřesnit: jak to, že *muž*, kterého jsem milovala a kterému jsem důvěřovala, s těmi systémy manipuloval a zradil mě. Vždyť jsem ten počítačový program nastavila tak, že v něm byl alarm, blikající neonový nápis, který mě měl upozornit: *Pozor, blíží se zkáza! A za ní hanba*.

Jak jsem mohla být tak *hloupá*? Vznášela jsem se na obláčku lásky a plně důvěřovala muži, kterému jsem dala své srdce. Můj partner v lásce i podnikání, Alexander, to obojí rozmlátil demoliční koulí a pak uprostřed noci zmizel. Jsem (obvykle) duševně zdravá a rozumná osoba, ale od té doby byly chvíle, kdy jsem byla v pokušení se mu za jeho zločiny pomstít. Má štěstí, že mě Eloise po většinu večerů potřebuje, už jen proto, aby mi mohla vypočítávat, co všechno jsem podělala, takže jsem na pomstu neměla čas a byla jsem příliš *vyčerpaná* na to, abych našla, kde se schovává, a vyměnila mu zubní pastu za krém na hemoroidy. To ze mě asi mluví zlomené srdce. V tom období plném chaosu, kdy na mě dopadly všechny jeho podvody a lži, jsem neměla čas zpracovat vlastní soukromou bolest. Teď, když je z mého života nadobro pryč, můžu předstírat, že nikdy neexistoval. *Alexander? Kdo to je?*

Od té doby jsem zestárla snad o deset let a jediné, co se mi opravdu chce, je křičet a dupat nohama, ale to samozřejmě nemůžu, protože to nemám v povaze. Tohle opravdu *nemám v plánu*, má dcera by nejspíš dostala hysterický záchvat, kdyby viděla, jak její velmi klidná a vyrovnaná matka ztrácí kontakt s realitou. Být dospělý je někdy hrozně nefér.

V tuhle chvíli bych nejradši od plic řvala a s vypoulenýma očima hrozila pěstmi zdviženými k modré jarní obloze, abych ze sebe vypustila všechn ten nahromaděný vztek. Místo toho sedím napřímená jako pravítko v jedoucím vlaku, předstírám, že čtu, a usrkvávám vodu, která mi stéká po bradě, protože mám zaseklou čelist, jak jsem už zmínila.

Kniha, kterou se snažím číst, je milostný román. Každé slovo v ní mě bodne do srdce. Čtu ji jen proto, že jsem ji dostala na rozloučenou od sousedky z našeho patra, která mi tvrdila, že jediným *osvědčeným* lékem na zlomené srdce je číst milostné romány. Naléhala jsem na ni, aby to tvrzení něčím podložila, a byla jsem zklamaná, když neměla pádné důkazy. Místo vysvětlení si jen odfrkla, zafuněla, vrazila mi knihu do ruky a rychle zabouchla dveře.

Kdybych pálení knih nepovažovala za zločin, tak už by ten půvabný příběh o nepřátelích, ze kterých se nakonec stali milenci, skončil v plamenech a já bych nad ním z plných plic zpívala song proti lásce, abych varovala všechny, kteří jsou na tom stejně jako já a propadli *omylu*, že láska na první pohled opravdu existuje.

Hádejte, jak to je? Neexistuje.

Je to lež, kterou všichni autoři milostných románů opakují pořád dokola, aby na ní vydělali. Jak se *opovažují!* Málem už jsem chtěla v tom smyslu rozeslat tiskovou zprávu, ale pak mi došlo, že

už nemám práci a že jsem také *persona non grata*, nežádoucí osoba, a tak by si lidi z oboru nejspíš řekli, že jsem přišla o rozum. Což by nakonec mohla být pravda, protože posledních asi deset let jsem sama redigovala romantické romány a měla je ráda, a tak jsem vlastně *spolupachatelkou* této milostné frašky!

No, s tím je konec. Z Londýna jsme s Eloise odjely jen se dvěma kufry a batohem plným knih. Mám sice ještě pár pytlů, jenže pod očima a už se jich asi nikdy nezbavím. Věci, se kterými jsme se nedokázaly rozloučit, jsme si poslaly předem, jsou to většinou věci, které jsou důležité pro Eloise, věci, které si nechala na památku a k nimž má citový vztah.

Po všem tom dramatu se ve svých třiatřiceti letech cítím strašně stará. Dceru jsem porodila, když jsem byla relativně mladá, bylo mi dvacet. Její „tatínek“ Etienne, moje láska ze střední školy a jediná láska mého devatenáctiletého života, se podíval na pozitivní těhotenský test, vykřikl, utekl a už ho nikdy nikdo neviděl. Byla to tvrdá rána a já jsem se z ní poučila, že bez ohledu na to, jak moc jste opatrní, vždycky se *může* přihodit nehoda. Ale z nějakého důvodu mi připadalo, že to byla boží vůle. Nevěřím v pochybnou mystiku, ale když Eloise přišla na svět, věděla jsem, že to tak má být, bez ohledu na to, jak velkým obtížím jsem musela jako mladá sólo matka čelit.

To, že mě Etienne opustil, jen utvrdilo mé přesvědčení, že muži jsou mizerové a že se jim nedá věřit. Od té doby jsem se musela na své cíle zaměřit jako laser, abych s dítětem v závěsu dosáhla splnění svých snů. Krátce po Eloisíně narození jsem se vrátila na univerzitu, abych dokončila studium. Nebylo snadné skloubit mateřství s učením a bylo období, kdy jsem chtěla všechno vzdát a být jen se

svým dítětem, ale pak jsem si představila jeho budoucnost, sebrala sílu a pustila se do práce.

Na milostný vztah jsem neměla ani čas, ani chuť a upřímně řečeno, vůbec mi nechyběl. Být matkou bylo vynikající školou, pochopila jsem, že si nic nemůžu naplánovat. Člověk se musel naučit být trochu flexibilnější. Žádní muži, jen rutina.

Po univerzitě jsem se několik následujících let snažila uplatnit ve francouzském nakladatelském průmyslu. Když se mi nabídla příležitost získat práci v jednom nakladatelství v Londýně, s nadšením jsem ji popadla za pačesy. Ten krok jsem mohla udělat jen díky malému dědictví po tetě, které mi pomohlo pokrýt přemrštěné nájemné, životní náklady a výdaje na péči o dítě ve velkoměstě, jako je Londýn. Pochopila jsem pravý význam slova uskrovnit se a soustředila se na svůj cíl. Na profesní postup. Když mi žaludek nezaplnilo jídlo, musely to udělat ambice.

A kdo vstupuje do hry v druhém dějství? Nikdo jiný než pohledný bibliofil s šarmem drsňáka, Alexander. Miloval slova, ale studoval čísla, oblékal se draze a elegantně a mluvil svůdně. Sršela z něj taková ta energie *já se o všechno postarám*, což bylo velmi přitažlivé. Napomohlo i to, že byl naprostým opakem mého přítele z puberty, který utekl ještě předtím, než mi stihlo narůst břicho. Má mysl si to přebírala tak, že plyšáčky jsou zlí, zatímco drsňáci dobří. Jenže vědecká hypotéza, která mě k té myšlence dovedla, měla závažné nedostatky, teď už to vím.

Já, Coco Chevallierová, jsem si zdráhavě dopřála ten luxus, že jsem se vrátila na obláček lásky. Na místo, kde se nestává nic dobrého. Proč jsem si to *nevtloukla do hlavy*? Alexander mi nasliboval hory doly, ale nic z toho nesplnil, a když odešel, zanechal za sebou spálenou zem.

Je taky trochu absurdní, že žena, jejímž zaměstnáním je připravovat k vydání rozsáhlé milostné příběhy, má za sebou jen *dva* delší vztahy. Můžu si za to sama? Nejspíš ano. Nebo za to můžou oni? Předpokládám, že když člověk prožije jen dvě opravdové lásky, znamená to, že výsledky nemůžou být měřitelné. Ale odjakživa jsem to vnímala tak, že lásku nemůžu uspěchat. Nechtěla jsem riskovat, že svou dceru seznámím s nějakým mizerou. Až na to, že jsem to nakonec omylem udělala. No, nikdy víc.

Eurostar se se skřípěním a pískáním blíží do stanice, ten syčivý zvuk mi připomíná nárek mé dcery, když jsem jí oznámila, že odjíždíme z Londýna. Hlasitý rámus vytrhne Eloise z dřímoty. Zívne a ladně natáhne ruce vysoko nad sebe, jako labuť roztahující křídla.

Říká se, že když máte dítě, nosíte srdce mimo své tělo, a je to pravda. Vaše srdce je najednou v ohrožení, zranitelné, protože bije nejen pro vás, ale i kvůli citovému spojení s vaším dítětem. Všechno je větší, silnější. A to všechno je zároveň zvláštní, intenzivní a krásné.

„Nesnáším vlaky,“ vyprskne a protře si zarudlé oči, dosud oteklé po předchozím záchvatu pláče, protože ji dnes překvapily kamarádky, které se s ní přišly ještě jednou, naposledy, rozloučit. „Bude na nás *mémère* čekat na nádraží?“ zeptá se Eloise.

„Ne, zlatičko. Řekla jsem jí, že přijedeme autobusem a setkáme se s ní až doma, abychom jí ušetřily starosti. Můžeme zajít na Marché Edgar Quinet a koupit si na *apéro* bagetu, olivy a brie.“ Moji rodiče žijí v bytě na Montparnassu, přímo uprostřed všeho dění.

Tato oblast je prodchnutá literární historií. Kdysi, ve dvacátých letech, to bylo místo setkávání chudých umělců a nebylo zdaleka tak spořádané jako v současnosti. Dnes je literárním centrem a já jako správný knihomol miluju každý centimetr čtvereční tohoto území. Je

také rájem pro labužníky, konají se zde trhy pod širým nebem, kde se prodávají čerstvé potraviny, vysoce kvalitní, ale cenově dostupné. Počítala jsem s tím, že Eloise bude mít po příjezdu hlad, a trh by vyhovoval mým finančním možnostem, tedy spíš jejich nedostatku.

„Nenávidím Paříž.“

Někdy mám pocit, že teenageři nenávidí úplně všechno, ale podle toho, co se píše v odborné literatuře, teprve hledají svou identitu a usilují o větší nezávislost. To má podle mě smysl, takže se řídím tím, co jsem vyčetla: snažím se mít pro ni pochopení.

„To se nedivím. Paříž je děsná.“ Doufám, že když vyjádřím souhlas s jejím názorem, pochopí, že jsem na její straně. Jsme tým o dvou členkách. *Do toho, týme!*

Nakrčí nos. „Snažíš se být vtipná?“

I já nakrčím nos a napodobím její úšklebek. „Cože? Ne. Jen se snažím tě *podpořit*.“

Mluvit s Eloise je jako balancovat na napjatém laně. Musím hodně zvažovat, jestli krok, který udělám, je správný, nebo špatný – a zdá se, že ať řeknu nebo udělám cokoli, je to vždycky špatně. Ale doufám, že čím víc se poučím z těchto bouřlivých teenagerských let, tím líp pak budu vybavená.

Pamatuju se, že i já jsem byla vytáhlá teenagerka, a jak uvnitř mě vířily hormony, všechny drobné nepříjemnosti se stupňovaly, takže se snažím být co nejmilejší a nasadím úsměv. Stojí mě to ale velké napětí, ze kterého mě rozbolí hlava. Zaseknutá čelist znovu vystrčí růžky. „Co kdybychom snědly tolik *fromage*, co se do nás vejde, a uvidíme, jestli to pomůže?“

Eloise obrátí oči v sloup a odfrkne. Má dcera se právě nachází ve velmi zranitelném věku. Moc ráda bych řekla, že se takhle chová

jen kvůli tomu, že se zhroutil náš londýnský život, ale to bohužel není pravda. Jakmile se za úsvitu noc proměnila v den jejích třináctých narozenin, i moje bezstarostné třetídlo se změnilo, začaly s ní cloumat silné emoce, pocity, které dosud úplně nezvládá. Což je samozřejmě zcela běžné, ale co mě překvapilo, byla rychlost té proměny. Proto se tolik snažím se vzdělávat, abychom z toho na konci obě vyšly relativně bez úhony.

„Sejra? *To* je tvoje odpověď?“

Co je na sýru špatného? Vždyť je to sýr! Podle toho, jak zkroutila rty, usuzuju, že ta nabídka na ni nijak nezapůsobila. „Sýr přece neuškodí, že ne?“ Kupovat jídlo na místním trhu je z hlediska nákladů efektivnější než stravovat se v bistrech. Dokud si nenajdu novou práci, budeme mít velmi napjatý rozpočet. A hledání práce mi zatím moc nejde. Popravdě řečeno mám určité, a dost vtíravé, podezření, že v londýnském nakladatelském průmyslu jsem na černé listině, což je další důvod, proč jedu šupem domů a doufám, že mé pracovní vyhlídky v Paříži budou nadějnější. Ale dceři se s tím nesvěřím, protože by pravděpodobně zase příšerně prskala, a já dnes u sebe nemám dostatek paracetamolu.

Jenže je návrat domů do Paříže opravdu řešením? Jen doufám, že se zprávy o těch krádežích nedostaly až do Města světel. Byla jsem zproštěna jakéhokoli obvinění, ale ta skvrna na mně pořád ulpívá. Jsem zcela nevinná, a tak to, co se mi stalo, je hrozná noční můra. Snažím se na to moc nemyslet, jinak bych se asi zbláznila.

Vlak zastaví. „Vezmi si tašku, zlato. Jsme tady.“

Vystoupím z vlaku na rušné nástupiště a pomůžu Eloise s jejím kufrem. Projdeme nádražím Gare du Nord. Je to zvláštní, ale ten chaos, spousta spěchajících lidí, dokonce i četníci s obrovskými

puškami a vážnými tvářemi, svým způsobem ulevují mému napětí. Uklidňuje mě, že jsem zase na domácí půdě.

Před nádražím Eloise předběhnu, protože si hraje s telefonem. Proti nám jde docela pohledný muž, začneme takový ten taneček, abychom do sebe nevrázili, ale přesto udělám chybný krok a došlápne oba na stejné místo. Zastavíme se a je to, jako by se svět naklonil nebo jako bych ztratila rovnováhu. Nemůžu si pomoci, když se naše pohledy setkají, ucítím mezi námi jiskření přitažlivosti. A to trvá, dokud do mě Eloise zezadu nevrází a nevystřelí mě do jeho teplé náruče.

„Dávej pozor, kam šlapeš!“ zařve moje dcera a ten okamžik se rozplyne. Muž mi ustoupí z cesty a zmizí.

Co to *bylo*? Nikdy předtím jsem necítila takové zajiskření, *coupe de foudre*. Otočím se, abych ho vyhledala na přeplněném chodníku, ale je ten tam.

„Nemůžeš sebou *pohnout*?“ prskne Eloise. „Potřebuju wifinu.“

Vydechnu. Bylo to tak intenzivní. *Coupe de foudre*. Láska na první pohled je přece mýtus! Lež! Mé ubohé pošramocené srdce je zjevně porouchané a nefunguje, jak má. Proč mi tedy to krátké setkání připadalo jako z milostného románu, který se stal skutečností?

KAPITOLA 2

„Už jsou tady, *mes belles filles*.“ *Maman* mě popadne do náruče a pevně mě obejmě, jako by cítila, že mám nervy napjaté k prasknutí. Možná je to tím uštvaným výrazem ve tváři, kvůli němuž vypadám, jako bych ve volném čase jen tak pro zábavu cucala citrony. Tohle a ta stará dobrá zaseknutá čelist mi dost bolestně připomínají, že se svému stresu bráním fakt jen zadními stoličkami.

Poté, co mě *maman* pustí, obejmě Eloise. „Jak jsi vyrostla, jsi najednou tak vysoká, a to je to jen pár měsíců, co jsem tě viděla naposledy. *Tu est jolie*.“ Má pravdu, moje dcera je moc krásná, nese se jako baletka, zatímco já se pohybuju strnule jako plechový vojáček. Táta tvrdí, že mám hezké držení těla, zatímco *maman* mě nabádá, že to chce víc vína, abych se uvolnila. Je Francouzka. Tohle je její odpověď úplně na všechno.

„*Merci, mémère*,“ poděkuje Eloise za kompliment s úsměvem od ucha k uchu. Ten pohled mě zahřeje na duši. Je to první upřímný úsměv, který u ní vidím po dlouhé době, a to mi dodá tolik potřebnou vzpruhu. Není zvláštní, jak je štěstí člověka neoddělitelně a navždy spjato se štěstím jeho dítěte?

Když se od sebe odtrhnou, podám *maman* sáček s dobrotami z trhu. Rozzáří se, jako bych jí prokázala nějakou velkou laskavost, a ne naopak. „*Merci, Coco*. Takové laskominy.“

Následuju ji do kuchyně. Rozbalí klínky různých druhů sýra a položí je na dřevěné prkénko, aby získaly pokojovou teplotu. Tak se to má se sýrem dělat.

Sýr je ve Francii přímo posvátný. Jsou s ním spojená pravidla, která je třeba dodržovat, aby se zachovaly dlouholeté tradice, například pořadí, v jakém se sýr jí – obvykle se začíná s chuťově jemnými sýry jako Comté a končí se těmi nejvýraznějšími, jako je Roquefort. Každý druh sýra se krájí určitým způsobem v závislosti na jeho tvaru. Pak se musíte orientovat v tom, jestli se jeho kůra jí, nebo ne. Skutečnost, že pro *fromage* existuje systém, mi vyhovuje. Pro mě má dokonalý smysl a mám výhrady, když někdo ukrojí brie jinak než ve tvaru trojúhelníku. Nesprávně ukrojený kousek brie se nedá *napravit* – škoda už je napáchána.

„Vzala jsem si na odpoledne volno, abych vás mohla přivítat doma, ale táta měl schůzku s novým klientem, takže musel zůstat v práci.“

„Ale *maman*, to jsi nemusela. Mohly jsme si otevřít samy.“

„Jsem vděčná za jakoukoli výmluvu, jak se z práce vytrátit.“

Jako poděkování jí stisknu rameno, zatímco si prohlížím jejich nevelký byt a přemýšlím, jak se do toho malého prostoru všichni vejdem. Pokud budeme žít v tak stísněném prostoru čtyři, nevyhnutelně narušíme život mých rodičů, což k nim není zrovna fér.

Mí rodiče jsou *ideální pár*, jak říká Eloise, a to jak v podnikání, tak i v lásce. Naučili mě, jak důležité je mít vášň pro to, co děláte,

oddát se cíli a snažit se ho dosáhnout. Jsou to podnikatelé, kteří celý život tvrdě pracují, ale ne za cenu času stráveného s rodinou. Jako dítě jsem nebyla společenská, nedokázala jsem zapadnout do nějaké skupiny, a v jistém smyslu asi nikam nezapadám dodnes, zato když mě přivedli ke čtení, život mi najednou začal dávat smysl. Milovala jsem knížky pro začínající čtenáře a má láska k literatuře s každým rokem jen rostla. V kadenci věty, gramatických pravidlech, kráse vhodně umístěné metafory jsem našla svůj *raison d'être*.

Teď jsem se sice vrátila a mám za sebou pracovní selhání, ale vždýcky budu hrdá na to, čeho se mi podařilo dosáhnout. Tohle je *dobrodružství*, něco jako pyžamová párty s přespáním u rodičů, jen trochu opožděná. A právě teď mi to připadá jako ten nejlepší lék.

Jeich tichá podpora mi v práci umožnila podstupovat kalkulovaná rizika s vědomím, že tu pro mě budou – jako teď –, pokud to nevyjde. Nedávno mi připomněli, že odměna přichází s rizikem a že mám spoustu času začít znovu. Je také úlevou vědět, že od nich nikdy neuslyším: „Já ti to říkal/a.“

Maman se narodila a vyrostla v Paříži a táta je Brit. Mluvím plynule oběma jazyky, ale když jsme všichni spolu, většinou používáme francouzštinu.

Když jsem byla malá, mnohokrát jsme cestovali sem tam přes La Manche, protože se pouštěli do různých podnikatelských počínů. Když jsem byla asi tak v Eloisíně věku, vrátili jsme se nadobro domů, do Paříže, protože tu koupili prádelnu. Na to, čeho s ní dosáhli, jsem nesmírně hrdá, malou firmu na pokraji bankrotu proměnili v úspěšný prosperující podnik. Jsou úžasní v tom, že dokázali vykročit ze své komfortní zóny. Já se vyhýbám riziku trochu víc než oni, ale i tak jsem se z jejich příkladu poučila.

„Kdy se asi táta vrátí domů?“ Schůzky s novými klienty obvykle zahrnují dlouhé obědy v bistru, kde se uzavírají dohody nad sklenkou *vin rouge* a *plat de jour*.

„Kolem páté, ale říkal, že se pokusí přijít dřív, jestli to půjde. Strašně se těší na to, až vás obě uvidí.“

Spolu s Eloise jsou moji rodiče světlým bodem v mém životě, byli jím odjakživa. Klidně bych jim mohla oznámit, že jsem neúmyslně zabila Alexandra tím, že jsem mu do čaje nasypala místo cukru arzen, a oni by mě prostě objali a řekli, že nehody se stávají, a zeptali by se, jestli potřebuju pomoct zbavit se mrtvolky.

Jsou to skvělí lidé, v každém ohledu.

„Co kdybyste si daly věci do pokoje pro hosty a já zatím udělám *apéro*?“

Apéro, od slova *apéritif*, je klidná doba pár hodin před večerí, kdy se sejdou přátelé a rodina na drink a jednohubky. „Jasně, ale táta nebude mít radost, že o to přišel.“ Svou posedlost *fromage* jsem zdědila po něm. Neexistuje sýr, který by byl z jeho hlediska příliš aromatický. Má francouzská *maman* to považovala za roztomilé. Pokud ve Francii nechováte sýr v úctě, může se dost dobře stát, že vás vyrazí. Až taková je jejich vášeň pro sýr.

„Připravím mu talíř na později, jinak nám nikdy neodpustí, že jsme mu snědly všechny Roquefort.“

„V životě jsem nepotkala nikoho, kdo by dokázal sníst tolik plísňového sýra jako on.“ Když ho já sním příliš mnoho, ostrá štiplavá chuť mi vžene slzy do očí, ale táta sní celý klínek bez jakýchkoli nežádoucích účinků.

„Člověk by přísahal, že má francouzskou krev.“ Mámin smích mě provází chodbou, zatímco vlečeme kufry do ložnice pro hosty.

Je sice hodně malá, ale pro pařížský byt typická. Většinu prostoru zabírá dvouůlůžko. Zvedneme kufry na postel a otevřeme je.

„Nebudu s tebou spát v posteli, že ne?“ zeptá se Eloise tónem, který naznačuje, že sdílet postel s matkou je nejhorší věc, kterou si dokáže představit. Asi je to *cringe*, jak říká každý den, to znamená ve slangu její generace něco nepříjemného, děsný trapas. Použijí cizí výrazy, které zkracují. Z jakého důvodu? Aby ušetřili čas? Nedává to smysl a redaktorka ve mně se ošívá, ale celou generaci opravit nedokážu, vím to, zkoušela jsem to na vlastní dceři a vůbec jsem neuspěla. „Jsi delulu, jestli si myslíš, že s tebou budu spát v jedné posteli.“

Ten výraz *delulu* mě opravdu mate. Copak je tak těžké vyjádřit se pořádně? Chápu, že mi uniká pointa a každý jazyk se od nepaměti vyvíjí, ale přesto je to pro mě záhada.

Zírá na mě s takovou intenzitou, až mě to zarazí. Je šokující vidět u ní takový dospělý pohled. „*Tak co?*“

Obvykle dokážu tyhle *eloismy* nějak zvládnout, ale teď jsem tak napjatá, že mě přejde trpělivost. Připomenu si, abych se zhluboka nadechla a uvědomila si zmatek, který kvůli mým rozhodnutím dcera prožívá. Možná jsem *vážně* delulu! „Ano, zlato, budeme sdílet tenhle pokoj a tuhle postel, protože teď nemáme jinou možnost. Není to ideální, ale není to napořád. Máme štěstí, že tuhle možnost vůbec máme.“

„Proboha, nebudu přece spát v posteli s *matkou*.“

Vzpomenu si na rady z knih o rodičovství. Usmívejte se, navrhněte umírněným tónem krátká praktická řešení. „Tak dobře.“ Na tváři se mi objeví vlídný úsměv, ze kterého mě zase rozbolí hlava. „Můžeš spát na pohovce, jestli chceš.“

„Tohle nesnáším.“ Eloise pohodí dlouhými světlými vlasy a odejde z pokoje. S povzdechem vybaluju naše věci a ukládám je do zásuvek, abych mohla kufry schovat pod postel.

Doufám, že Eloise časem pochopí, že přestěhovat se bylo to nejlepší řešení. Kdo by nechtěl žít ve čtrnáctém pařížském obvodu? Na jedné straně se nalézají *les catacombes des Paris* – katakomby, tak akorát strašidelné pro její zjitřené emoce, a na druhé straně *La tour Eiffel*, ideální místo pro veselé fotky na instagram, které má tak ráda. Budeme bydlet kousek od Lucemburských zahrad a Pantheonu a za každým rohem se schovávají stovky dalších malých klenotů.

Když skončím s vybalováním, sednu si na kraj postele a vytáhnu z kapsy telefon, abych si zkontrolovala e-maily, v naději, že jsem se dostala do fáze, kdy mě pozvou na pohovor do všech zaměstnání, o která jsem se v Paříži ucházela. Najdu jen spoustu odmítnutí. Téměř *cítím na jazyku* chuť úzkosti. Připomenu si ale, že jsem teď doma, máme zajištěné bydlení, takže si alespoň s tímhle nemusím pro tuto chvíli dělat starosti.

Možná by bylo lepší vyrazit do ulic a obejít je osobně, vyzkoušet, jak na mě budou reagovat. Jak se může stát, že člověk spadne z neskutečných výšin ředitelky vlastního nakladatelství do situace, kdy nedokáže najít zaměstnání?

Nejlepší bude hodit nespravedlnost celé té situace za hlavu, protože by to stejně k ničemu nevedlo. Místo toho si představuju, jaké to bude, až si najdu práci, zabydlím se, moje dcera v Paříži rozkvetne a oznámí mi, že se jí tu líbí. Člověk může jen doufat.

Odložím telefon na noční stůl, přísahám, že dnes už se na e-maily ani nepodívám, a připojím se k Eloise a *maman* v kuchyni.

„Coco, může si dát Eloise trochu vína?“ To je její oblíbený

vtip, *maman* při něm zvedne obočí jako královna, a čeká na mou obvyklou odpověď. Sice se říká, že francouzské děti vyrůstají na víně, ale je to mýtus, ve skutečnosti tomu tak vůbec není.

„V žádném případě! Je jí teprve třináct a obávám se, že by po skleničce vína byla *namol* opilá.“ Usměju se na svou dceru od ucha k uchu a málem to se mnou sekne, když i ona zvedne koutky.

Maman na mě mrkne. Zklidní se tu Eloise, když bude mít podporu v mých rodičích? Tak trochu si myslím, že ano. Zatímco na mě dcera dští oheň, ke svým prarodičům se vždycky chová s úctou.

Naliju nám víno a Eloise jablečný džus.

„Vítej doma.“ Přitůkneme si.

„*Merci, maman.*“

Poplácá mě po ruce, jako to matky dělávají, je to gesto, které znamená tisíc slov, aniž by vyslovila jediné. V očích mě štípou slzy. Nejradši bych ji ujistila, že si svůj život zase dám do pořádku. Že tohle je jen krátký výkyv. Že jsem jí a tátovi hrozně vděčná za jejich neochvějnou podporu. Jenže to všechno nedokážu vyslovit. Ale mám pocit, že to chápe, protože mě pevně obejmě.

Doma je prostě doma.

KAPITOLA 3

O pár dní později, navzdory Eloisíným četným protestům, jdeme poprvé do její nové školy v šestém obvodu Saint-Germain-des-Prés. Je to o něco dál, než jsem čekala, ale nabízejí rozšířené vyučování hudby, takže se ta vzdálenost vyplatí, protože Eloise má hudební nadání, i když ho rozvíjí převážně sama s pomocí YouTube.

Škola se nachází dvacet minut chůze od bytu, dá se k ní také dojet autobusem, ale to Eloise důrazně odmítla. „Autobusem bychom tam byly rychleji,“ upozorním ji a pomyslím na své rodiče, kteří se nabídli, že jakmile si najdu práci a začnu vydělávat, budou vodit Eloise do školy a zpět oni.

„Ach jo. Autobusy jsou tak mid.“

„Mid? Co to znamená?“

„Obyčejné, přece.“

„Proč se obyčejnému říká *mid*?“ Slang generace Z mě vážně zajímá. Občas bývá ten významový posun chytrý, ale většinou nedává smysl, jako ten výraz *skibidi*, který se nedá přeložit, alespoň z mého hlediska.

„Je to z angličtiny. *Mediocre*, průměrný. Koho to zajímá?“

„Mě to zajímá. Pokud je to odvozené od *mediocre*, nemělo by to být spíš *med* než *mid*?“

„Moc o tom přemýšlíš.“

„Asi jo.“ Nechám to být, stejně jako ostatní nezodpovězené otázky, a uložím to do kolonky „nepochopitelné“. Dnes ráno je vzduch provoněný jarními květinami, je jasno a slunečno a mám pocit, jako by mi po dlouhé, chladné londýnské zimě začaly rozmrzat kosti. V Londýně je samozřejmě taky jaro, ale když jsme odjížděli, ještě nebylo v rozpuku.

Jdeme po rušném Boulevard du Montparnasse. Tahle čtvrt se sice změnila, ale přesto zůstala určitým způsobem stejná. Všude, kam až oko dohlédne, jsou kavárny a před nimi všudypřítomné ratanové židle ve stylu Maison Drucker, které v člověku vyvolávají nostalgii po časech dávno minulých. To na Paříži miluju, co je na ní hezké, se nemění. Když míjíme *boulangerie*, vzduchem se line vůně kvasnic a čerstvě upečených baget.

Doprava je hustá, auta troubí, lidé spěchají a mezi nimi se motají turisté a fotí a fotí. Když se zastavíme u výlohy cukrárny, kde jsou v barevných řadách jako miniaturní umělecká díla vystavené malé zákusky *petit fours*, Eloise vykulí oči.

Všimnu si, že kousek před námi je dosud otevřený jeden z mých oblíbených podniků a je v něm spousta zákazníků. „Jé, Eloise, vidíš tu výlohu s modro-bíle pruhovanou markýzou? *Le Crêperie Bretonne*? Tam jsem na střední škole chodívala po vyučování, abych přišla na jiné myšlenky, a četla jsem si tam.“

„Jedla jsi, abys potlačila své pocity?“

To má daleko k logice, ale je to pravda. „*Oui*, je o mně známo, že když se potřebuju uklidnit, jím. Škola pro mě nebyla vždycky lehká.“

„Protože jsi nerd?“

„Já že jsem nerd?“

Zkříví jednu stranu obličeje, což, jak jsem už pochopila, znamená *no jasně*. „Měla jsi přece samé jedničky, přečetla sis učebnice ještě před začátkem školního roku...“

„Protože mě to bavilo!“

„... končila jsi jako nejlepší z celého ročníku. Pravý nerd.“

„Aha.“

„Předběhla jsi svou dobu, mami. Teď je nerdská kultura mainstreamová.“

„To si piš, byla jsem prostě napřed.“ Vždycky tomu tak bylo.

Zasměje se, zní to příjemně zvonivě. Projdeme kolem *crêperie*.

„Měly jsme tam zajít na snídani,“ zalituje Eloise, když nás zaplaví vůně karamelizovaného cukru. Nic se nevyrovná palačince *crêpe au sucre*, obyčejné palačince s trochou rozpuštěného másla a posypané moučkovým cukrem.

„Co kdybychom si tam zašly po škole?“ Musím sice šetřit, ale na oslavu prvního dne školy jsem vyčlenila drobnou částku.

Zvažuje můj návrh. V tomto věku se zmítá mezi dítětem a teenagerem a je zjevně rozpolcená. Nejdřív se jí na obličeji objeví výraz očekávání a dětský úžas nad jednoduchými radostmi, jako je palačinka s cukrem, ale ten záhy vystřídá maska tvrdé puberťačky, jako by se bránila nadchnout se pro něco tak primitivního, jako je jídlo. Tenhle zvláštní věk je někdy jako rána do žaludku. Doprovází ho neustálý pocit, že něco končí, že nevinnost a radost dětství jednoho dne bez varování zmizí.

„Ne, palačinky vlastně nesnáším.“ Ještě před chvílí na ně měla jiný názor. Teenageři jsou *protivní*. Ale já jsem se tvrdě poučila, že

je nejlepší na to neupozorňovat, protože vzhledem k tomu, že jsou protivní od přírody, musí být pořád v opozici.

Udělala jsem si průzkum. Toto chování pramení z touhy zapadnout. Přestože bych ji nejradši ujistila, že je naprosto přijatelné najít štěstí v palačince, umatlat si obličej moučkovým cukrem a jásat nad tím, jaká lahoda je každé lepkavé sladké máslové sousto, neudělám to.

Takhle to chodí. Asi se holt musím smířit s tím, že se má dcera začíná chovat jako dospělá a holčička s copánky je tatam.

Crêperie nám zmizí z dohledu.

„Už jsme blízko té školy?“ zeptá se Eloise. „Nechci přijít hned první den pozdě.“ V tomhle ohledu se mi hodně podobá: je dochvilná a má ráda své věci v pořádku – nakolik jí to věk dovolí.

„*Oui*. Tamhle už to je.“ Ukážu na impozantní černou bránu školy.

Jsem vděčná za to, že je bilingvní a francouzsky mluví zcela plynule, takže pro ni ten přechod nebude znamenat žádnou jazykovou bariéru. Právě teď, když jsme spolu jen my dvě, střídá oba jazyky, jako by si nebyla úplně jistá, který z nich použít.

Přiblížíme se ke skupině teenagerů, kteří mají oči upřené na mobilní telefony, pošťuchují se a strkají do sebe tím žertovným, milým způsobem, jak už to teenageři dělají. Když někdo tímto způsobem zasahuje do mého osobního prostoru, je to pro mě nejhorší noční můra, ale zdá se, že tyto děti to nijak netrápí.

Eloise se zastaví a otočí se ke mně, ztiší hlas a sykne: „Proč tam nemůžu jít sama? Když tu bývám na prázdniny, *mémère* nechodí pořád všude se mnou. Dopřává mi svobodu.“

Věnuju jí svůj osvědčený, trpělivý, mateřský úsměv. Ten, ze kterého mi vždycky vystřelí do hlavy ostrá bolest. Teď, když viděla

ostatní žáky, nechce si před nimi zadat kvůli tomu, že ji přivedla máma. Chápu to, ovšem na druhou stranu tu sice trávila prázdniny, ale nežila tu od batolete. Ještě se dostatečně neorientuje.

„Chci mít jistotu, že se každý den bezpečně dostaneš do školy, je to jasné?“ Dneska mi bude chybět, ale moc nám oběma prospěje, když si od sebe chvíli odpočineme. „Pojď.“ Hbitě se vyhnu skupinkám teenagerů, abych se dostala ke vchodu. „Jestli chceš, budu předstírat, že tě neznám.“ Nechci, aby jí hned první den pokazil fakt, že její matka je nerd.

Vysloužím si za to zamračený pohled. Eloise mi často připomíná draka dštícího oheň a síru. Což je zcela normální součást vývoje, urychlená přílivem hormonů. „Na to už je pozdě, když se mnou furt mluvíš a tak.“

Teenageři mají jedinečnou schopnost se domnívat, že celý svět se soustředí jen na ně. Kradmo se kolem nás rozhlédnu. Naším směrem se nikdo nedívá, takže mám pocit, že její předpoklady nejsou správné, ale nechám si to pro sebe. „Dobře.“

Auta parkují ve dvou řadách na chodníku a kolem sviští doprava. Slyším skřípění brzd, v dálce houkání sirény, to je kakofonie pařížského života. Hned za branami postává pár rodičů a povídá si.

„Domů dojdou sama, když už znám cestu.“

Vedu vnitřní boj sama se sebou. Mám jí to rozmlouvat, nebo to přijmout? Ve čtvrti Montparnasse se Eloise vyzná dobře, ale do okolí Šesté ulice se zatím moc neodvážila a rozhodně ne sama. Zanedlouho jí bude teprve čtrnáct, takže podle mého názoru je na to dosud moc malá. Zvažuju, jak se k tomu stavím z bezpečnostního hlediska, a dojdou k názoru, že se mi prostě ještě nelíbí, že by chodila tak daleko od bytu bez doprovodu dospělého. Až si najde

kamarády a budou chodit ve skupině, možná změním názor, ale teď ne, sama chodit nebude.

„Po škole na tebe budu čekat na lavičce u parku. Můžeme se zastavit v *Le Crêperie Bretonne* nebo třeba na zmrzlinu, abychom oslavily tvůj první den ve škole.“

Ušklíbne se a hezké rysy jejího obličejce zhyzdí opovržením. „*Bonbonek* za odměnu. Copak mi jsou... čtyři?“

Nasadím úsměv, ale ve skutečnosti bych ji nejradši napomenula, že je spratek. Jenže ona se tak možná chová, protože je nervózní z neznámého, a já bych k ní měla být laskavá. „Ne, nejsou ti čtyři, zlatíčko! Když ti byly čtyři, byla jsi malá veselá holčička, pořád ses usmívala a byla jsi šťastná. Teď už taková nejsi.“

„A čím je to chyba?“

Promnu si kořen nosu. „Na tohle znám odpověď. Moje?“

„*Oui*.“ Jednoduše se otočí na podpatku a projde branou. Žádné sbohem, ani náznak *la bise* – což je francouzský zvyk otřít se při pozdravu a loučení tváří o tvář. Zhluboka se nadechnu a s výdechem se ze sebe snažím dostat všechny starosti. Nervy. Jsou to jen nervy. Nikoli poprvé si přeju, aby měla ve svém životě otce. Někoho, kdo by mi s tou tíživou situací pomohl. Kdo by mě podpořil, když jsem vyčerpaná. Byl by pro Eloise odrazovým můstkem. Mé přání se však dosud nesplnilo. Dokonce i Alexander se vyhýbal jakýmkoli rodičovským povinnostem vůči Eloise. Tvrdil, že nemá žádné zkušenosti a že by ho Eloise jen spálila na popel tím svým pohledem vládkyně galaxie, takže se do její výchovy raději nepletl.

Když jsme se hádaly, zmizel do místní hospody na pár piv. V těch chvílích jsem se cítila podivně opuštěná. Jako by mě neměl rád dost na to, aby se snažil být součástí naší malé rodiny.

Jdu po Saint-Germain-des-Prés a užívám se negativními pocity, které mi kazí zářivý jarní den, myslím na svou dceru a doufám, že prožije skvělý první den. Zastavím se v cukrárně a objedná si *café crème*. Při čekání si zkontroluju e-maily a doufám, že na mě mezi nimi trpělivě čeká pohovor na skvělou novou práci.

Zatímco procházím svou schránku, přinesou mi kávu.

S lítostí Vám oznamujeme, že jste pro tuto chvíli neuspěla...

Tak to je problém. Počítala jsem s minimálními životními výdaji jen na čtyři týdny. Co když si ani za pět týdnů nenajdu práci a do té doby svoje úspory vyčerpám? Tím posledním na světě, co bych chtěla udělat, je požádat o finanční výpomoc své rodiče. Bylo by to další selhání a důkaz, že jsem děsně neschopná plánovat dopředu, což je dovednost, na kterou jsem kdysi bývala hrdá. Porouchal se mi život. Dá se to vyřešit tím, že ho vypnu a restartuju? Kéž by to bylo tak snadné!

Skroluju dál a najdu e-mail od své francouzské kámošky z jednoho nakladatelství, Fleur, z jejího osobního mailu. Dlouho jsme nebyly v kontaktu, ale nedávno jsem jí napsala a oznámila jí, že jsem se ucházela o pozici redaktorky v tomtéž nakladatelství, ve kterém pracuje i ona, ale v jiném oddělení, a zeptala jsem se jí, jestli by mě nemohla doporučit. Držím si palce, aby se situace obrátila k lepšímu!

Bonjour Coco,

omlouvám se, že ti píšu e-mail, místo abych si s tebou promluvila osobně, ale situace je hektická a chtěla jsem, aby ses to dozvěděla co nejdřív. Poté, co ses u nás ucházela o místo redaktorky, se o Tobě

hodně mluvilo. Bohužel, s ohledem na problémy v Londýně se vedení domnívá, že je nejlepší držet si od tebe odstup. Je mi to moc líto. Zastala jsem se tě, ale nenechali se přemluvit. Nejsem ráda, že pro tebe mám takhle nepříjemné zprávy, ale myslela jsem, že bys měla vědět, čemu čelíš. Víím, že se musíš starat o Eloise. Sejdeme se, až se usadíš?

Bien amicalement,

Fluor

Mon Dieu! Vlna se neobrací, naopak se shlukuje v jednu ohromnou tsunami. Když si uvědomím, co to znamená pro mou budoucnost, nejraději bych řvala.

Jsem vyvrhel. Na pranýři všech nakladatelství.

Jak jsem se mohla dostat do takové situace? Kvůli Alexandrovi, jeho svůdným očím a neupřímným lichotkám, přesně tak. Často o mně říkal, že jsem ambiciózní, jako by to byla negativní vlastnost, a ne ctižádost. Používal výrazy typu „workoholička“, jako by to byla charakterová vada, a ne to, že jsem prozíravá a promyšleně plánuju svůj denní rozvrh, abych plnila úkoly co nejefektivněji. Copak to nejsou schopnosti, za které bych měla být pochválena?

Napíšu Fleur krátkou odpověď, v níž jí poděkuju za informace z důvěrných zdrojů a sdělím jí, že se těším na to, až se někdy v budoucnu sejdeme. Dopiju *café crème* a nechám na stole pár mincí, při odchodu zamávám číšníkovi *au revoir*.

Zprávy, které se evidentně rozšířily až do Paříže, výrazně snižují mé šance najít si práci v nějaké redakci. I když na druhou stranu, já bych se taky jako bývalá ředitelka nakladatelství vyhnula tomu, abych zaměstnala člověka, jenž se zapletl do podobných problémů,

takže mě jejich postoj nepřekvapuje. Ta naivní část mého já asi doufala, že mé zkušenosti budou mluvit samy za sebe a že mi někde dovolí, abych jim vysvětlila situaci osobně. To se bohužel zjevně nestane.

Co můžu udělat pro to, abych uživila svou dceru? Je čas přehodnotit své plány.